

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/25/2013
Identifikačné číslo spisu:	2011200405
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2011200405.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: K.. R. R., bytom L. XXX/XX, U., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, so sídlom Drieňová 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 9. mája 2011, č. SVS-OP-2011/009149/TDL, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. januára 2013, č. k. 2S 81/2012 - 46, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. januára 2013, č. k. 2S 81/2012 - 46, **p o t v r d z u j e**.
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 9. mája 2011, č. SVS-OP-2011/009149/TDL. Týmto rozhodnutím žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Obvodného úradu Piešťany č. P/2010/00685, 2010/164/H zo dňa 25. augusta 2010 tak, že podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) odvolanie žalobcu v časti uznania vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona SNR, č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) zamietol a prvostupňové rozhodnutie v tejto časti potvrdil. Zároveň bolo podľa § 59 ods. 3 správneho poriadku prvostupňové rozhodnutie Obvodného úradu Piešťany v časti spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch zrušené a vec bola vrátená prvostupňovému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. Krajský súd účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Krajský súd dospel k záveru, že v administratívnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci. Prvostupňové rozhodnutie ako aj rozhodnutie odvolacieho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom. Podľa názoru súdu prvého stupňa spáchanie priestupku bolo žalobcovi riadne preukázané svedeckými výpoveďami osôb prítomných na rokovaní mestského zastupiteľstva a samotný žalobca potvrdil obsah svojho vyjadrenia na adresu K.. R. T.. Preto krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu žalobcu ako

nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku žalobca podal odvolanie, v ktorom uviedol námietky proti rozhodnutiam správnych orgánov. Ide o námietky, ktoré žalobca uplatnil už v podanej žalobe. Namietal, že v spise sa nenachádza zvukový záznam ako dôkazový materiál. Pokiaľ sa aj počas zasadnutia zastupiteľstva vyjadril, určite to nebolo s úmyslom niekomu ublížiť alebo sa vyhrážať. Rozhodujúce je materiálna stránka priestupku a nie jeho právne (formálne) posúdenie správnym orgánom. V priebehu objasňovania priestupku bol nedostatočne zistený skutkový stav veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že námietky žalobcu ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu veci sú nedôvodné. Rozhodnutia správnych orgánov o postihu žalobcu za priestupok boli vydané v súlade so zákonom. Preto navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250a ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na Úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. marca 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaným, demokratickým a právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je aj správne súdnictvo.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktoré poskytujú orgánu verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby fyzická alebo právnická osoba sa domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Vyplyva to z historicky daného a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou.

Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy SR súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia orgánov verejnej správy v intenciách čl. 46 ods. 2 Ústavy SR sa uskutočňuje podľa ustanovení druhej a tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Na rozdiel od súdu konajúceho v občianskoprávných veciach, správny súd nie je súdom skutkovým.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa ustálenej judikatúry správny súd vykonáva dokazovanie iba výnimočne, a to spravidla na verifikáciu už vykonaných dôkazov.

Preto neobstojí podľa názoru odvolacieho súdu námietka žalobcu, že krajský súd vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Napokon žalobca ani v odvolaní neuviedol v akom smere mal prvostupňový súd doplniť dokazovanie.

Odvolací súd sa oboznámil so spisom v predmetnej veci, pričom zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 25. augusta 2010 vydal Obvodný úrad Piešťany rozhodnutie č. P/2010/00685, 2010/164/H, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, ktorého sa žalobca dopustil tým, že na rokovaní zastupiteľstva vo Vrbovom dňa 25. júna 2009 sa vyjadril na adresu K. R. T. v tom zmysle, že „keď ten pán neprestane s tými invektívami na neho, tak nie že pôjde na PN-ku, ale pôjde do krematória“. Za tento priestupok bola

žalobcovi uložená pokuta 50 €.

V časti týkajúcej sa naplnenia skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal žalobca dopustiť tým, že predmetného dňa sa mal pred ďalšími osobami vyjadriť v tom zmysle, že „súdružka T. s dovetkom, že na ekonomickej komisii sa odhlasuje len to, čo navrhne a schváli súdružka T.“, sa konanie zastavilo nakoľko skutok nie je priestupkom. Žalovaný, rozhodujúc o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, v časti uznania vinným zo spáchania proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V časti spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave, rozhodujúc o žalobe žalobcu, postupoval podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Stotožnil sa so záverom žalovaného, že v priebehu správneho konania bol dostatočne zistený skutkový stav veci a bolo preukázané, že žalobca sa priestupku proti občianskemu spolunažívaniu dopustil. Skutočnosť, že v podnete K. R. T. zo dňa 3. júla 2009 podanom na Okresnej prokuratúre Piešťany - trestnom oznámení nie je príloha - zvukový záznam z rokovania Mestského zastupiteľstva dňa 25. júna 2009 na CD nosiči, nepovažoval za dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia pre nepreskúmateľnosť pre neúplnosť spisu správneho orgánu podľa § 250j ods. 3 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojil ako vlastné s poukazom na ustanovenie § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 219 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd konštatuje, že dôvody odvolania sa neodlišovali od dôvodov podanej žaloby, s ktorými sa súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku v plnom rozsahu vyporiadal.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, že v administratívnom spise nie je príloha k podnetu K. R. T. - zvukový záznam z rokovania Mestského zastupiteľstva dňa 25. júna 2009 na CD nosiči, sama o sebe nezakladá dôvod na zrušenie rozhodnutí o postihu žalobcu za priestupok podľa § 250j ods. 3 O.s.p., t.j. pre nepreskúmateľnosť rozhodnutí z dôvodu neúplnosti spisu správneho orgánu.

Odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že žalobca sa ku skutku, ktorý bol kvalifikovaný ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, sám priznal vo svojej výpovedi. Okrem doznania žalobcu, priestupok bol v priebehu dokazovania dostatočne preukázaný výpoveďami vypočutých svedkov K. R. T., M. T., T. K. F., K. E. V., T. Q. a K. Y. V..

Preto odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa námietky žalobcu, ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, považoval za nedôvodné. Z doznania žalobcu ako aj z výpovedí svedkov nesporne vyplýva, že žalobca sa dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

Ústavný súd Slovenskej republiky už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/0 I), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovení čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd Slovenskej republiky tiež judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010- 12).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z ústavy ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/0 I).

Aj Európsky súd pre ľudské práva, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené:

Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vyporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozsudku tohto súdu vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Podľa názoru odvolacieho súdu, z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vyporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vyporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný. Žalovaný podľa Občianskeho súdneho poriadku nemá nárok na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.